

»Mati,« je prosil deček na pol bdeč, na pol speč, »ne pozabite me zbuditi!«

»O nič se ne boj, te bom že.«

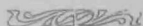
Še preden so zvonovi zapeli k polnočnici, je bila pri Vernikovih že luč. Hiteli so k polnočnici in mati so stopili z Jožkom vred prav blizu k oltarju.

Ko so drugič zapeli zvonovi, je prižgal cerkvenik vse sveče na oltarju, da je bilo vse v lučkah. Zdaj je duhovnik prišel iz zakristije, in s kora so orglje zabučale.

Duhovnik je odprl sveto hranišče in je izpostavil sv. Rešnje Telo na vrh oltarja, kjer je bilo največ lučic.

»Mati, kje je tisti Jezušček?« je vprašal deček.

»Tamle,« so pokazali mati na zlato monštranco. In deček je gledal vso mašo, v tanki kamižolici od mraza drgetaje, na Jezuščka v zlati monštranci. Oči so mu iskrile od veselja. Ta Jezušček mu je bil bolj všeč kakor oskrbnikovim otrokom. In Jezuščku je bil Jožek tudi bolj všeč kakor oskrbnikovi otroci.

Oj ta soldaški boben!

Ej, naš oče so bili dober in skrben oče!

Takisto po vseh svetih, ko so postali večeri tako dolgi, so rekli navadno: »Otroci, moliti bo treba malo več ob večerih. Zdaj bo jel hoditi Miklavž poslušat, če so otroci kaj pridni in če znajo kaj moliti.«

Pa smo molili večer za večerom, zbrani pri očetu na klopi pri gorki peči. Mati so se pa motali v kuhinji in nam pripravljali večerjo.

Vse smo premleli od očenaša do štirih poslednjih reči. Dolga vrsta molitev, katere je manjši Pavlek le zlogoma pobiral za očetom. Trajalo je skoro do večerje. Če smo pa poprej končali, menili smo se o sv. Miklavžu in njegovih darovih.

Radi bi videli sv. Miklavža, pa nikdar ga ni bilo mogoče ugledati. Kolikokrat sem se oni srečni večer pred njegovim godom ustavljal spancu tudi do polnoči, pa Miklavža ni bilo. Ko sem se pa zjutraj prebudil in pogledal tja na mizo, je bila nastavljena posoda res polna. Kdaj neki je hodil tod mimo? Toda krotil sem svojo radovednost, ker so dejali oče, ako kdo Miklavža spozna, mu potem nič več ne prinese.

Oče so ga že poznali, zato jim ni nikdar nič prinesel. Rekli so, da ga vidiijo sv. Barbare dan vsako leto na sejmu, kjer kupuje darove za pridne otroke. »Oh, jutri bo kupoval,« govorili smo pred sejmom ob peči.

»Da bi le hotel meni kupiti boben!« vzdihnil sem, takega, kakor so jih imeli vojaki, ko so se hodili iz Mekinj vojskovat tja doli na naš pašnik. — Trom, trom, tromtomtom . . . zaslišalo se je, in cele vrste vojakov so prikorakale izza hriba po cesti.«

Trobenta bi mi bila seveda tudi povšeči, toda kaj mi pomaga, ko je pa ne zmagam. Poleti je slonel doli pri kozolcu vojak, na lepi vrvici z več čopi je nosil optano trobento.

Živo sem ga mogel menda ogledovati, da mi je rekel: »Dečko, ti bi menda rad takole trobento? Na, poizkusi!«

Prav rad ne, pa vendar sem stopil blizje. On pa mi je nastavil trobento na usta, jaz sem se pa napel in napihnil, pa ni ga bilo glasu ne iz mene, ne iz trobente.

»Dečko, ti boš na pomazan štrukelj trobil,« rekel je vojak in je sam zatrobil, da mi je kar zvenelo po ušesih.

Sv. Miklavža jutro je bil res boben na mizi. Ali je Miklavž sam slišal mojo željo, ali so mu oče povedali na sejmu, nisem imel časa izpraševati. Tudi vse drugo mi ni bilo dosti mari, kar je meni in drugim prinesel. Opasal sem si boben, potem pa najprej po hiši, potlej pa okoli nje in nazadnje še po vasi gori in doli — — —

»Oj ta soldaški boben!«

Kar gledale so radovedne glave izza vežnih vrat in se čudile, češ da gredo v taki zimi vojaki iz Mekinj vojskovat se na naš pašnik.

»Daj, bom še jaz!« je silil mali Pavlek, toda teden dni ga ni dobil v roke. Čemu tudi; saj ni znal bobnati. Še le potlej, ko sem se ga sam nekoliko naveličal, me je Pavlek preprosil, da sem ga začel učiti in mu tupatam prepustil svoj boben.

Tudi sem izprevidel, da je domačim že presegalo moje nadležno bobnanje. »Glavo mu bo zmešal,« so mati tarnali. »Glej, da ne boš precej vsega raztolkel! Boš spomladi ž njim vrane preganjal.«

Pa je res bobnanje kmalu potem malo ponehalo. Vedno in vedno manj ga je bilo slišati, pa še tistega je bilo več Pavlekovega kot mojega. Seveda poznalo se pa je, kdo je imel boben v rokah: jaz ali Pavlek. Ob času, ko bi bil imel boben res kaj koristiti pri hiši, že ni bil več moj. Dal sem ga Pavleku, on pa meni veveričen rep, katerega je izprosil od grajščinskega lovca.

»Pavlek, stopi, stopi tja doli ob njivi in poropotaj! Vse polno vran je na koruzi« oglasili so se večkrat mati spomladi.

»Pavlek, pojdi no nad vrabce, vse polno jih je v prosu«, so rekali pogosto oče o sv. Jerneji. In tako dalje.

Pa dolgo tudi Pavlek ni hodil z bobnom. Dal ga je sosedovemu Jurčku. Zdaj pa tam poje, če že ni izpel . . .

Takole je: Po čemer včasih najbolj hrepenimo, tega se navadno najprej naveličamo. F. G.

